

## *Enheten i Kristus*

14e sönd e tref, 3e årgången  
Amos 9:11-15, 1 Kor 1:10-13, Joh 17:18 – 23

Jesus ber för oss. Genom dagar och nätter, veckor månader och årtusenden når oss Jesu förbön. Vi är inneslutna i hans kärlek, hans längtan efter din och min närvaro och gemenskap. Han ber att som Gud är i honom så ska vi vara i dom.

Vi är skapade till Guds avbild, den treenige Gudens avbild, så är gemenskapen nedlagd i vår identitet. Jag blir människa genom mina relationer. Men synden fräter på våra relationer. När gemenskapen förstörs hamnar vi utanför oss själva. Brottet i gemenskapen gör oss till främlingar inte bara för varandra utan också för oss själva.

Därför handlar enhet inte först om andra utan om mig själv. Det handlar om min inre vandring med Kristus till Gud.

I vår församling har vi på olika sätt uttryckt en vilja till öppenhet och mångfald. Jesus Kristus ska leda vår församling och ge utrymme för människors möjlighet att komma till tro på honom och vara en del av Kristi världsvida kyrka. Vem jag än är. Var jag än har mitt ursprung. Hur jag än vill klä mig eller vilken funktionsvariation jag än har. Vi är alla syndare och rättfärdiggjorda i Jesus Kristus.

I vår församling är vi olika, vi är människor med olika kulturell bakgrund, flera olika modersmål. Det finns många

olika kristna traditioner företrädade, funktionsvariationer och könsidentiteter.

Det är inte i det yttre som enhet skapas men det är i mångfalden som enhet blir synlig. Vi ska inte försöka bli lika utan våga vara lika olika. Då kommer vi hem till oss själva och hem till Gud.

Jesus ber för oss att vi ska bli ett, en ny mänsklighet. Gud har i Kristus försonat hela världen med sig för att ställa fram en mänsklighet som i sin inbördes gemenskap återspeglar Treenighetens inre liv. Evangeliet övervinner inte bara vår fiendskap med Gud utan också vårt främlingskap, vår rivalitet och konkurrens mellan människor.

Det glada budskapet är ingen underhållande glädje, ingen verklighetsflykt eller hjälp att undfly kamp, lidande och smärta. Det erbjuder en väg till ett odelat hjärta, ett hängivet liv och en tillhörighet med Kristi kropp i världen.

Kristus helgar sig till ett offer för att också vi ska helgas genom sanningen. Språket är svårgripbart för många av oss. Vad är det att helgas? Och uttrycket att offra sig har väl övergått till ett vardagsuttryck för att göra någon en tjänst eller slänga sig efter bollen när motståndarlaget håller på att göra mål.

Men i ordet helig finns betydelsen avskild. Enhet uppnår vi inte genom vägen ut till andra, utan genom att gå vägen in mot vårt eget hjärta, det kräver att vi söker det odelade hjärtat. Det förutsätter självuppgivelse, det är en uppgörelse med behovet av att spegla sig i verkligheten och använda

den för eget syfte. Här finns en ny öppenhet där det omogna behovet av att styra och ställa har tystnat. Det är en smärtsam väg att gå. Det förutsätter nedbrytandet av ett isolerat självförhålligande jag. Det är att våga släppa kontrollen och överlåta sitt liv till Gud. Men var inte rädda! Kristus går den vägen med oss.

Så blir vägen in samtidigt vägen ut. Här föds tystnaden, här finns barnet inom mig, det sårbara förbehållslösa, här är orten för enhet och gemenskap. Här blir jag medveten om den fundamentala relation som från begynnelsen finns etablerad inom var och en av oss.

Jesus ber för oss. Vågar vi följa honom? Vågar vi lämna vårt eget och leva med församlingen i Kristi gemenskap?

Snart får vi bryta vår eukaristi-fasta! I Herrens måltid förenas vi med honom.

Jag avslutar med några rader av Ylva Eggehorn:

...brödet som delas vid borden  
sammanfattar  
att vi har tagit emot varandra  
som gåvor  
utrustade med varandra dricker vi  
vinet  
så som han gav sitt liv  
för att församla oss

...och när vi vet att vi kommer  
och går till Fadern

när vi rest oss tyst i en lugn  
förvissning  
om att förlåtelsen verkligen är vår  
egendom  
genom Kristi seger

...då ska vi böja oss ner  
vid syskonens smutsiga fötter  
och vi ska sjunga en ny sång  
om Fadern, Sonen och Anden  
de tre som är ett  
och som ger sina liv till varandra:  
Gud är en evig gemenskap

...ett folk ska inta landet  
ska återerövra skapelsen  
och lämna den i Faderns händer  
att dela ut till fler

Amen

Kjerstin Petrelius Allard